

[Birte Weiss]

Til dette formål har vi ment, at det var rigtigt ikke at forpurre noget i den beslutningsproces, der er lagt frem, og som går sin stille, fornuftige og logiske gang, og som allerede til efteråret vil føre til præcis den debat her i folketinget, som fru Grethe Fenger Møller efterlyser, nemlig den grundlæggende og afgørende debat om, hvad det egentlig er, vi vil med Det kgl. Teater, og hvor mange penge vi vil ofre på det.

Så skal jeg lige for en ordens skyld sige, at jeg blev også ligesom ministeren ganske overvældet over denne, ja, dér kunne jeg næsten fristes til at bruge ordet skråsikkerhed, som hr. Melchior kunne lægge for dagen netop på dette tidspunkt, hvor vi har sat en lang række mennesker til at undersøge på vores vegne, hvordan vi får samordnet hele dette komplicerede system af økonomiske problemer, af bygningstekniske problemer, af byplanmæssige problemer, af kunstneriske problemer, af personalemæssige problemer, for at vi kan give teatret nogle bedre vilkår at fungere under.

Endelig skal jeg da også sige, at vi i socialdemokratiet siger venligt nej tak til det dagsordensforslag, som fremskridtspartiet har stillet. Jeg tror ikke, at det på baggrund af ministerens bemærkninger er nødvendigt at argumentere for dette nej.

Poulsaard (FP):

Fru Birte Weiss behøver såmænd ikke sige venligt nej, hun kan godt, ligesom hun plejer, arrogant afvise det med et nej.

Nu var jeg så flink i mit første indlæg over for kulturministeren og stod faktisk meget mod mit inderste jeg og roste kulturministeren, og så får man skolemesterfaconen. Det er skolemesteren, der revser de uartige unger, når de ikke vil, som Big Brotherstaten, repræsenteret ved kultureliten og ved kulturministeren, vil.

Vi ville slagte al kultur, vi ville, at biblioteker ikke skulle have tilskud, teatre skulle ikke have tilskud. Det kom, hele dynen. Og det har ministeren opfattet fuldstændig korrekt. Men ministeren glemmer jo bare – for det er kvalitetskravet, ministeren slår sig til ridder på – hvem er »vi«? Er det befolkningen, eller er det ministeren? Det er ikke befolkningen, det er ministeren og hans kulturelite, den klike, der bestemmer i dette

land. Der blev udført et stort kulturarbejde i dette samfund, før vi fik noget, der hed kulturministeriet. De folkelige aktiviteter blomstrede, og det er jo det, der sker i dag igen. De folkelige aktiviteter er ved at blomstre op alle mulige steder. Dér er i hvert fald et punkt, hvor VS og fremskridtspartiet kan stå sammen. Og befolkningen har jo fået mulighed for det i en langt, langt større grad, end den havde det før i tiden.

Derfor, som hr. Melchior sagde, ønsker vi ikke at føre samfundet 100 år tilbage. Vi ønsker at føre samfundet 100 år frem, hvor det er frie mennesker i et frit samfund, frit for indkomstkattens forbandelser, der får lov til at udfolde sig frit. Ministeren glemmer jo hver evige gang, at det samfund, som fremskridtspartiet snakker om, er et helt, helt andet samfund. Det er et samfund, der er fri for indkomstkatten, så den enkelte frit kan disponere.

Der stod for resten et læserbrev i Jyllands-Posten den anden dag – jeg kan ikke lige huske datoen, jeg tror, det var lørdag-søndag – hvor der var en, der skrev, at han faktisk heller ikke kunne forstå den sortseerkampagne, der bliver ført imod dem, der ser sort. Var det ikke det samme som dem, der bruger bøgerne gratis på biblioteket? Det var jo det samme: det var skatteyderne, der betalte. Hvis man tænker over det læserbrev, så ser man, at der egentlig er noget rigtigt i det.

Hr. Ib Nørlund udlægger min tekst, ligesom en vis herre læser Bibelen. Jeg sagde ikke, at jeg ønsker, at de gamle skulle ligge og dø. Jeg sagde, at før i tiden var der ikke andre muligheder. Men nu har vi fået tekniske landvindinger, og vi har meget større rigdom i samfundet, og derfor skal vi prioritere de opgaver, der er. Nogle af de opgaver, som fremskridtspartiet ønsker at prioritere, er jo netop, at vi kan give de gamle, de syge, de handicappede en ordentlig og anstændig behandling. Det må være kultur. Alt, hvad der har med mennesker at gøre, er kultur, men man river det ud af en sammenhæng og tror, at det kun er Det kgl. Teater, der er kultur.

Og så var hr. Poul Schlüter inde på, at kultur koster penge. Inden jeg begynder at tage hr. Poul Schlüter under min kærlige behandling, vil jeg gerne medgive hr. Poul Schlüter et par ting.